

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Έτος Ε' Αριθ. 400

Διευθυντής: Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Δευτέρα 3 Οκτωβρίου 1927

ΑΣ ΕΡΤΑΣΘΟΜΕΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ ΟΙ ΕΞΩ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ

Άρθρον του Κου Δημ. Α. Ζώτου

Ο τόπος μας δεν είναι ευφορος. Εάν δεν εγκατελείπεται αστόργως από το Κράτος και αντίκρυζε κάποιον ενδιαφέρον, θα ήτο ασφαλώς παραγωγικότερος. Αλλά δεν γίνεται σχεδόν καμμία προοδευτική προσπάθεια. Η καλλιέργεια παραμένει πρωτόγονος και έτσι η απόδοσις είναι αποκαρδιωτική. Τι μένει λοιπόν δια τον Ηπειρώτην αφού το χωράρι του, το όποιον ιδροποιεί δεν του δίδει το ψαμί της οικογενείας του; Μία οδός του ανοίγεται μπροστά του. Η της αποδημίας. Σφίγγει την καρδιά του, σφίγκτοαγκαλιάζει του δικούς του, σφρογγίζει τα δάκρυά του και χαιρετίζει μέλπον και συγκίνησιν τον τόπο που γεννήθηκε και δεν μπορεί να τον συντηρή η και ταξειδεύει.

Αυτός είναι ο Ηπειρώτης. Το ταξιδιάρικο που λ', ο άνθρωπος της μακρινής βιοπάλης. Πόσοι είναι οι έξω της Ηπείρου Ηπειρώται; Πολλοί. Αυστηρώς δεν υπάρχει μία στατιστική έγκριση, την όποιαν να συμβουλευθώμεν.

Οι περισσότεροι όμως ασφαλώς διαμένουν εις τας Αθήνας και τον Πειραιά, εν συγκρίσει προς τας άλλας πόλεις. Υπολογίζεται να υπερβαίνουν τας 25 χιλιάδας. Ολόκληρα Γιάννινα δηλαδή, εγκατεσπαρμένα εις την Πρωτεύουσιν και το Επίνειόν της. Πώς ξεγράφονται, πώς ζούν, πώς μεγαλουργούν έξω της Ηπείρου είναι θέμα, το όποιον αλλοι τεί ολόκληρον πραγματείαν διά να το διαχειρισθώ τις καινά εξάσθη όλας τάσεις τας του έντιμου βιοπαλαίστου Ηπειρώτου.

Ημείς θα τον χαρακτηρίσωμεν με τρεις λέξεις. **Εργάζεται με πίστιν** με λατρείαν και φαντισμόν προς την εργασίαν του. **Ξηντίμως** και με ώρατος Ηπειρωτικός παρ' όσεις, τας όποιας δεν λησμονεί, έστω και αν το μεταναστευτικός βίαιος άνεμος τον έκσπενδονίζει εις τας ένδοτερας της Αφρικής και τον φέρνει μεταξύν ήμιας των Λαών, έστω και αν είναι σημαίνον πρόσωπον και εις την πλέον πολιτισμένην Χώραν και **μεγαλουργεί** διά της επιμονής του, της υπομονής του και των μεγάλων του άρετών, τας όποιας έκληρονόμηεν από τους γονείς του και διά της έμπιστοσύνης, την όποιαν κατορθώνει να επιβάλλη γύρω του. Αυτός είναι ο Ηπειρώτης του Έξωτερικού κατά πλειοψηφίαν. Και διά την Ηπειρον είναι το παιδί της μέχρι της υστάτης του πνοής. Δεν αποξενώνεται εύκολως. Μερικών Επαρχιών οι μετανάσται μόλις εξέλθουν των συ-

νόρων και δεν αντίκρύουν τίποτε πλέον από τα βουνά και ιές πλαγιές που έζησαν την πρώτη των παιδική ζωή λησιμονούντην Πατρίδα των και διακρίνεται κάθε δεσμός μεταξύν των. Εύτυχως τοῦτο δεν συμβαίνει διά τον Ηπειρώτην, ο όποιος δεν λησμονεί, γράφει εις τους δικούς του και σαν ο πολύπλαγκτος υίος του Λαού, τη επιθυμεί να τον και **καπνόν άνθρωσκοντα** και **αξ πεθάνη**. Το προτέρημα, το χάρισμα αυτό που αποκαλύπτει Ηπειρωτικήν ψυχήν δεν δύναται κινεί; να το άμφισβητήση του ταξειδευμένου Ηπειρώτου.

Εκείνο όμως που του λείπει είναι η συνεκτικότητα, η συνοχή, ο συνασπισμός. Δεν επικοινωνεί εύκόλως με τους έν τη ίδια πόλει Ηπειρώτας, δεν δημιουργεί σοβαράς Ηπειρωτικές συναναστροφάς, δεν δημιουργεί τέλος εύρυν Ηπειρωτικών περιβάλλον. Ζη, δεχ μάλλον εις κατάστασιν μονώσεως—Ηπειρωτικής οη— εύρισκόμενος.

Αυτό λέγεται **ελάττωμα, διότι είναι ελάττωμα**. Φαντάζεσθε πόσην δύναμιν θα είχαν οι 25 χιλιάδες Ηπειρώται των Αθηνών και του Πειραιώς ήνωμένοι, αδελφωμένοι, συνασπισμένοι, συμπαγείς. Οι της Θεσσαλονίκης; Αι άνθοσαι παροικίαι των μεγαλυτέρων και πλουσιωτέρων πόλεων της Μακεδονίας, διά να μη είπωμεν της Αλεξανδρείας και των Αμερικανικών πόλεων; Και όμως δεν έχουν καμμίαν, ή έχουν σκιάδη τοιαύτην. Ποιαν δύναμιν θέλετε να έχουν, όταν εις μίαν Πανηπειρωτικήν Ένωσιν Αθηνών δεν άνήκουν πλέον των 200 μελών και όταν γίνεται δευτέρα και τρίτη άπαρτία με 8 και 10 μέλη. Και όταν ο Σύνδεσμος του Πειραιώς έχη μόνον 500 μέλη, ενώ έπρεπε να έχη 3.000 και περισσότερους, αφού ο Σύνδεσμος Κοιτών έχει 2, 500 και άλλοι Επαρχιακοί Σύνδεσμοι αναλόγως; Ποῦ είναι αι Ηπειρωτικαί Λέσχαι; Ποῦ είναι αι σοβαραί Ηπειρωτικαί συγκεντρώσεις; Ποῦ είναι αι επιβλητικαί έορταί, αι όποιαί θα αναγνωρίζονται ως τοιαῦται, από την επιτυχίαν των και από το ιδιαίτερον Ηπειρωτικόν χρώμα, το όποιον θα μας χαρακτηρίζη; Μέχρι πρό τινος ακόμη τίποτε από όλα αυτά. Και μόνον από διείας, χάρις εις τας ευγενείς προσπάθειας και την πατριδολατρείαν όλλων Ηπειρωτών, οι όποιοι περιβλήθησαν με την τιμήν να διοικούν την Πανηπειρωτικήν Ένωσιν Αθηνών κατέλαβε κάποιον θέσιν και ή Ηπειρος εις το παιδίον των έν τη Πρωτεύουσιν έμφανίσουν με την έ-

πιβλητικήν υπέρ του Νεομάρτυρος Γεωργίου (έγένετο μὲν πάντοτε ή ορτή αυτή, άλλ' ώσαν να μη έγένετο) έορτήν και τόν έτήσιον χορόν και εις τόν Πειραιά με τρεις σοβαράς συγκεντρώσεις: εις το Χρηματιστήριον Εμπορευμάτων και το Δημοτικόν Θέατρον και με την παράστασιν της «Κυρά Φροσύνης», ή όποια ήτο πραγματική Ηπειρωτική τελετή και έδειξε την Ηπειρωτικήν δύναμιν, ή όποια είναι διάχυτος και δεν δύναται να την αντίληφθώ τις.

Δεν ανατρέχω εις το άνωτέρω παρελθόν και δεν εξετάζω την θέσιν του Ηπειρώτου του έξω της **σκληρωμένης** Πατρίδος του. Τον εξέταζω από της απελευθερώσεως και έντεῦθεν διότι δεν παραδέχομαι, ότι, αφού ήλευθερώθη ή Πατρίς του δεν είχε λόγον περαιτέρω συνεργασίας, συναδελφώσεως, συνασπισμού, ένώσεως. «Οχι. Εγώ έχω την αντίληψιν ότι κάθε καλόν συνετελείται διά της **ομαδικής** προσπάθειας, και ενεργείας και της έντατικότερας ζωής. Το **ραχικίσι** και ο **δνεδαριστισμός** ουδέποτε εις καμμίαν εποχήν και εις ουδένα Λαόν υπήρξαν στοιχία προόδου. Δεν άρκει ν' αναδεικνύηται ο Ηπειρώτης εις την έπιστήμην του, εις το επαγγελμα του, εις την επιχείρισίν του. Αυτό δεν ώφείλει **άμέσως** εις Ηπειρον. Η Ηπειρος θέλει καλούς, βέβαια, έπιστήμονας, επαγγελματίας, εμπόρους, εργάτας τα παιδιά της, αλλά και Ηπειρολάτρας. Και ή λατρεία δεν συνίσταται μόνον εις το ενδιαφέρον του Ηπειρώτου, όπως έπισκεψή μι' αφορά το χωριό του, όπως γράφη ταχτικά στοσπίτιον κλπ. Έχει πολύ γενικωτέραν έννοιαν. Ο Ηπειρώτης πρέπει να επικοινωνή και να συνεργάζεται υπό την αιγίδα κάποιας Ηπειρωτικής Οργανώσεως, είτε εις τόν Βόλον είναι, είτε εις την Καβάλλαν, είτε εις την Φιλαδέλφειαν, είτε εις το Μπλεές—Αύ, εις εις το Κάϊρον. Πρέπει διά της ένώσεως να δείξη την δύναμιν της Ηπειρωτικής τιν παροικίας και να βουλευθώται διά τας ζητήματα της Πατρίδος του, προς τα όποια όφείλει να μη θεωρή ξένον τον εαυτόν του, διότι ζή μαχράν της. Και είναι αληθές ότι υπάρχουν ώρισμένα έξαιρέσεις, πολύ τιμητικά, ως είναι των έν Αθήναις και Πειραιεί τοπικών Αδελφότητων, των ταξειδευμένων κατοίκων Πρωγώνιου, Κοιρέντων, Τσαμουριάς και Κονίτσης, αι όποιαί έχουν **επαινετήν** κοινωτικοφελή δράσιν να επιδείξουν άλλ' ήμείς ομιλούμεν γενικώς διά τον Ηπειρωτισμόν, χωρίς να λησμονήσωμεν και να συγχάσωμεν τους συντελεστάς των ώραίων τούτων έξαιρέσεων.

Το εύτύχημα είναι ότι οι έξω Ηπειρώται δεν λένονται. Και συγκριτικώς εύημερουν όπωσδήποτε έξω της Ηπείρου. Το γεγονός τούτο δημιουργεί την υποχρέωσιν να συμπή-

ξουν αδελφικάς ένώσεις προς ανάδειξιν του Ηπειρωτικού ονόματος έν τη Ξένη άφ' ένός, [έν τη ένώσει ή Ισχύς] και προς καταβολήν ενεργειών και διὰ την εύημερίαν της Ηπείρου. Ημείς δεν έκπατριζόμεθα. Ταξιδεύομεν. Αι οικογενειαί μας ζούν την βασανισμένην ζωήν της Ηπείρου. Εάν όχι αι οικογενειαί μας, οι ιδιοί μας, οι συγγενείς μας, οι χωρικοί μας, οι συμπατριώται μας. Διατί να μη άφιερώσωμεν όλίγας στιγμάς της ήμέρας μας και όλίγα χρήματα από το ύστέρημά μας και διά την ανάδειξιν της Πατρίδος μας;

Νομίζω ότι τοῦτο είναι έν καθήκον διά τους απογόνους των Ζωσιμάδων, του Αβέρωφ και των άλλων άθανάτων Ηπειρωτών. Ύστεροῦμεν εις το κεφάλαιον αυτό μερικόν άλλων Επαρχιών, έν ή δεν έπρεπε. Και δύναμαι ν' άπαριθμήσω παραδείγματα άφθονα. Εκτός των έργων, τα όποια έκτελούν με έράνους των άλλων Οργανώσεως Επαρχιακάι, άπαξ τοῦλάχιστον του έτους επισκέπτονται **συνολικώς, ομαδικώς** την Πατρίδα των. Προσελκύουν ξένους, προπαγαλίζουν, διμολούν με θαυμασμόν και πεστικότητα διά τας ώρεσιότητας του τόπου των. Και έμφυσούν εις την εύπλαστον ψυχήν των παιδιών των την άγάπην προς την Πατρίδα των γονέων των και τα λούζουν εις το φῶς της Πατρίδος των διά να την αγαπήσουν και με καμάρι διατείνονται κατόπιν, ότι Πατρίς των είναι ή Πατρίς των γονέων των. Αλλά διαισθάνομαι τι θ' άπαντήσητε. Συγκοινωνία; Ασφάλεια; Δεν άγνοώ τας έλλείψεις αυτές, αλλά αυτές δεν θα υπήρχον έν μέρει, εάν συνετελείτο ο, τι εξέθεσα. Διότι τότε θα ήσκειτο **σοδαρά πίεσις** και ή Ηπειρος θα διεσχίζετο άπ' άκρου εις άκρον από τους έκδρομείς και επισκέπτας των Ηπειρωτικών Οργανώσεων και από προσκυνητάς των έρειπίων της και από θαυμαστάς των καλλονών της ξένους και δικούς της.

Ποῦ είναι αι ομαδικαί έκδρομαί των Ζαγορησιών; Των Κουρεντινών; των Πρωγώνσιων; Ποῦ είναι αι διοργανούμεναι επισκέψεις της Δωδώνης, του Ν. σιούτης Νικοπόλεως; του Σουλίου που δεν έχει στον Κόσμον ταίρι; Πολλά ήδύναντο να γίνουν και δεν έγιναν. Δεν έγιναν ούτε μι' α σοβαρά Εταιρεία με Ηπειρωτικά Κεφάλαια διά την ανάπτυξιν της Βιομηχανίας των Ξένων έν Ηπειρώ διά την έκμετάλλευσιν των ύψηλών της βουνών και διά την ίδρυσιν Κέντρων παραθερισμού άνέτον έν Ηπειρώ.

Δε μὴν αϊτιώμεθα πάλιν τας έλλείψεις. Διότι ή άπαρχή γίνεται ύπαρχουσών των έλλείψεων. Αι προσπάθειαι άλλως τε αι ώραιαι **άπαιτούν και θυσίας.**

Φέρομεν (ας το όμολογήσωμεν) και οι Ηπειρώται εύθύνην και εύθύνην βαρυτάτην διά την Ηπειρωτικήν έγ-

“ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,”
ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
“Ετησίαι Συνδρομή
Εσωτερικού Δρ. 75
Εξωτερικού Φρ. 75
Αμερικής Δολ. 5

κατάλειψιν. Τὴν ἐγκαταλείψαντες πρώτον ἡμεῖς καὶ κατόπιν τὸ Κράτος. Καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς τὴν ἐγκαταλείψαμεν καὶ ἐρήμωσε τὸ Ζαγόρι καὶ τὰ καλοκαίρια οἱ Ἡπειρώται ποταθερίζομεν εἰς μέρη πολὺ κατώτερα ἀπὸ ἀπόψεως φυσικῶν καλλόνων καὶ υγιεινῆς καὶ περιφρονούμεν τὰ δροσολούστα Πωγωνήσια χωριά, τὸ ἀσύγκριτο Μέτσοβο καὶ τὰς ἄλλας θανμασίας τοποθεσίας, ἐκποιμῶν τὸ Κράτος τὸν νηδύμον.

Ἐάν εἴχομεν ἀποφασίσιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Ἡπειρὸν καὶ προσελαθόμεν νὰ ἐπωφεληθώμεν καὶ εὐκχεῖται διὰ τὴν εὐδοκίαν μεθὰ κοντά τῆς, δὲ νὰ ἀναπνεύσωμεν τὸν ἀγνόν της αἵθερα, ἔχει πεποθήσιν, ὅτι τὰ πράγματα δὲν θὰ ἐλάμβανον τὸν κατῆρονον, τὸν ὁποῖον ἔλαβον. Διότι θὰ ὑπῆρχε κίνησις μεγάλη ζωῇ ἐντατικωτέρα, αἱ ἀποιτήσεις θὰ ἦσαν ἐντονοὶ καὶ διὰ τὸν ὅλον θὲλῃ τότε θυνταί.

Ἄς μὴ ἀπαισιοδοξώμεν ὁμως. Ἡ ζωὴ δὲν γινώσκει. Ἄς θελήσωμεν νὰ ἐργασθώμεν συστηματικῶς τερον διὰ τὴν Ἡπειρὸν, ἃς ἐνωθώμεν πάντες οἱ ἔξω τῆς Πατρίδος μας Ἡπειρώται καὶ ἃς δεῖξωμεν ὅτι πονοῦμεν ὅχι μὲν κενὰ καὶ ἀγωνα λόγια, ἀλλὰ μὲ ἐργατικὰ ἡγεγματοποιήσιν τὸν ὄνειρον μας δὲν θ' ἀργήσῃ.

Ἄς ἀποφασίσωμεν νὰ θελήσωμεν ὅπως ἠθικῶς καὶ ὁλικῶς ἐνισχύσωμεν κατὰ προσπάθειαν τὸν ἐν Ἡπειρῷ ἀδελφὸν μας, ἃς διοργανώσωμεν τακτικῶς ἐκδρομὰς διὰ τὴν προσέλκυσιν τῶν ξένων καὶ τὴν δημιουργίαν κινήσεως σοβαρᾶς, ἃς ἐνωθώμεν, μὲ δύο λόγια, ὅλοι, ὅσοι αἰσθανόμεθα νὰ πάλῃ ἐντὸς μας μὲ Ἡπειρωτικὸν ρυθμὸν ἢ καρδίαν μας καὶ τότε ἃς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν ἐπείει ἡ Ἡπειρωτικὴ ἀναγέννησις καὶ ὁ ἀφανισμὸς τῆς Ἡπειρωτικῆς κακοδομιότητος!

ΔΗΜ. Α. ΖΩΤΟΣ

Ραπτομηχαναὶ Νάουμαν

Στοῦ Ράδου

ΖΗΤΗΜΑΤΑ
= | ΚΑΙ | =
= | ΕΓΓΟΝΟΤΑ |

Ανεχώρησε τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὁ τέως Γενικὸς Διοικητὴς Ἡπειροῦ κ. Ξενοφὼν Μανρομμάτης βουλευτὴς ἡδὴ Αἰτωλοακαρνανίας, μεταβαίνων εἰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ πρωΐας τὴν ἡμέραν τῆς ἀνα

χωρήσεως τοῦ μέγαρον τῆς Γεν. Διοικ. εἰχε μεταβληθῇ εἰς ἀληθὲς προσκύνημα. Πολῖται πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ἔμποροι, βιομήχανοι, ἐπαγγελματίαι, ἐπιστήμονες, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς ἀποχρώσεως συνέρρουσαν ἵνα κατευδώσουν τὸν ἀπερχόμενον κ. Ξ. Μανρομμάτην, τοῦ ὁποῖου ἡ διοίκησις ὑπῆρξεν ὀνειρώδεις διὰ τὴν Ἡπειρὸν.

Δικαίως, λοιπόν, ἡ πόλις τῶν Ἰωαννίνων, καὶ μετ' αὐτῆς ὁλόκληρος ἡ Ἡπειρος ἐξεδήλωσε τὰ εὐγνώμονα αἰσθηματὰ της πρὸς τὸν ὑπεροχον καὶ ἰδεώδη τέως Γενικὸν Διοικητὴν κ. Ξ. Μανρομμάτην, τοῦ ὁποῖου ἡ εὐεργετικὴ δράσις θὰ μείνῃ ἀνεξάλητος ἀπὸ τῆς μνήμης τοῦ Ἡπειρωτικῆς Λαοῦ.

Τὸ Λαϊκὸν Κόμμα σεμνύνεται καὶ υπερηφανεύεται, διότι τοιοῦτον ἄνδρα ἔχει διορίσει πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς μέχρι τοῦδε ἐγκαταλειμμένης Ἡπειροῦ, δυνάμεθα δὲν εἰπωμεν ὅτι Γενικὸς Διοικητὴς ὡς τὸν κ. Ξ. Μανρομμάτην οὔτε ἤλθεν, οὔτε θὰ ἔλθῃ δυστυχῶς εἰς τὴν Ἡπειρὸν.

Γενόμενον ἀρχαιεργῶν τοῦ ἀρτισταθέντος ἐνταῦθα ἔμπορικῶ καὶ βιομηχανικῶ καὶ ἐπαγγελματικῶ ἔπιμελητηρίου, ἐξελέγησαν ὡς ἑξῆς κατὰ σειράν ἐπιτεχνίται:

- Α) ἔμπορικῶν
1) Σ. Μέρτζις 125, 2) Ε. Βέλλης 96, 3) Εὐάγ. Γκαβρόσης 96, Κωνσ. Γκαβρόσης 95, 5) Σαυπιδῆ Κιμπίλλης 65, 6) Αἰθ. Λέβης 91, 7) Ἀναστ. Βλαχπουλὸς 81, 8) Ε. Λέβης 80, 9) Σταῦδ. Τσιονίδης 75, 10) Λαυδ. Μήσας 72, 11) Ἀλέξ. Νιτοῖδης 64, καὶ 12) Γ. Πορφύρας 56.

- Β) Ἐπαγγελματικῶν
1) Ἀθαν. Βακαλόπουλος 68, Ἀλέξ. Τσίπας 64, 3) Δημ. Λύσης 54, 4) Παῦλ. Καμάρος 50, 5) Γεώργ. Κιρίκης 45, 6) Κωνσ. Τσιονίδης 33, 7) Παῦλος Τζώσης 26, Σπ. Δάκαρης 24.

- Καὶ Γ) Βιομηχανικῶν
1) Σπ. Τζώσης 9, 2) Πέτρο. Χριστοφιδῆς 8, 3) Μιχ. Καραμάνης 8, 4) Εὐάγ. Φρίγας 7.

Ὁ βουλευτὴς Ἰωαννίνων κ. Γούδας κατέθεκεν ἐρώτησιν εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ ὅπως, προσκομισθῶν πάντα τὰ ἀνταλλαγέντα ἔγγραφα ἐν Γεν. ὑφ. μετὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας καὶ κατὰ τὰς δύο Συνόδους τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἐπίσης ζητεῖ νὰ καταθεθῶν πάντα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα τῶν ἀνταλλαγέντων μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας μετὰ τῶν ἑσβείων Δο. δίνον Περσίων, Ρώμης καὶ Βέρης, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην σχετικὴν πληροφορίαν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων, τοῦ Δανείου καὶ τῶν διαπραγματεύσεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν μετὰ τῆς Γαλλίας περὶ τῶν δὲθεν χρεῶν.

Ἐπὶ τῶν ἐγγράφων τούτων θὰ προκληθῇ συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ, διὰ τὴν ἐπαναληφθῶν αἱ ἐργασίαι τῆς Βουλῆς, διὰ νὰ γνωσθῶν καὶ αἱ λεπτομέρειαι τῶν καταβληθέντων ὑπὸ τῆς Γαλλίας ποσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τοῦ 1916 μέχρι τοῦ 1922.

Ἀναπήρες πατὸς εἶδος

Στοῦ Ράδου

ΑΙ Τ. ΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ
ΤΟΥ κ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Ἡ Γεν. Διοίκησις δι' ἐπανειλημμένων αἰτήσεων, καὶ κατόπιν ἰδιαιτέρων ἐνεργειῶν τοῦ κ. Μανρομμάτη, ἀπέσπασε παρὰ τῶν Δημοσίων ἔργων πιστώσιν ἐκ 200.000 περίπου δραχ. ὑπὲρ κατασκευῆς διαφόρων ἔργων συγκοινωνίας.

Ὁ κ. Μανρομμάτης ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντι ὑπὲρ τῆς ὑπαίθρου χωρῆς τῆς Ἡπειροῦ, πρὸς κατασκευὴν τεχνικῶν ἔργων καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ τόνωσιν τῶν Κοινοτήτων ὑπὲρ ἔργων ὁδοποιίας, κατένευε τα ποσὰ ταῦτα ὡς ἑξῆς:

Ἡ τέρ τῆς Γεφυρᾶς Παπαδίων Συνέλευσις 15.000, ὑπὲρ κατασκευῆς τεχν. ἔργων ὁδοῦ Δεβρᾶ—Μπ. ὑλῆτον 10000, ὑπὲρ τῆς κοινοῦ. Κατακίλ, 5 χιλ. ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ Βυστίνης—Στραβοσκαδίων 10000, Ἄνω Ραβενίων—Καλλιθέας 10000, Βήσσανης ὁδοῦ Ἰωαννίνων Ἀργυροκάστρου 10000, ὑπὲρ κατασκευῆς γεφυρᾶς Λειβαδικῶν ὁδοῦ Ζαγορίου 15000, ὑπὲρ κοιν. γεφυρῶν Γερακίου—Κοντοβρακίου 5 χιλ. ὑπὲρ συνδέσμων, Δωδώνης 20 χιλ. Δερβιζιάνων—Γεωργουσανῶν 16 χιλ. Παραμυθιάς Μενίνας 15 χιλ. Φιλιατῶν Βρυσέας 10 χιλ. Ἡγουμένισας—Μαζαρακιάς 10 χιλ. ὑπὲρ βατῆς ὁδοῦ Μο. Ἰστίης Φούρκας 10 χιλ. ὑπὲρ βατῆς ὁδοῦ Κονίτης—Μπριάζης 10 χιλ. ὑπὲρ συνδέσμων Πάργας Φαναρίων 10 χιλ. ὑπὲρ γεφυρᾶς Καμπέρμας 20 χιλ. ὑπὲρ γεφυρᾶς Πλέσιας Κατανοχωρίων 15 χιλ. ὑπὲρ συνδέσμων Λαχινωκάστρου 10 χιλ. ὑπὲρ τεχν. ἔργων ὁδοῦ Σπάρτοχωρίου—Λεικάδος 15 χιλ.

Φίλμ καὶ Φιλμάκ Πατέ

Στοῦ Ράδου

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ
Ὁ ὀφθαλμιάτρος κ. Ἀγγιάντης δέχεται ὡς παντοτεὶς ὁδὸς Δωδώνης 17.

Ἐφῆξεις

Ἀφίκετο ἐκ Μάνης ἡ χαριτωμένη Δίς Βούλα Πουλαντζᾶ, προσφιλεστὴ ἀδελφὴ τοῦ ἐνταῦθα ἀνακτοῦ Πρωτοδίκου κ. Πουλαντζᾶ.

Ἀφίκετο ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν προκρίτων κ. Γω. Σεμιτέλος, χίρην ὑποθέσεων του καὶ ἐπὶ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀθήναι 30 7)β.— Συνελήφθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ δύο Βουλγαροὶ Κομιτατζήδες, ἐλθόντες ἐκεῖ ὡς δὲθεν ἐκ δέται τοῦ βουλγαρικῶν περιπτέρων καὶ μεταφέροντες ἐντὸς κίβωτων βόμβας καὶ δυναμίτιδας μηχανοσῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ὀνομάζεται Βασίλ. Νάωφ, ὑπαξιωματικὸς τῆς βουλγαρικῆς Τελωνιακῆς Ἀστυνομίας, ὁ δὲ ἕτερος Νικ. Παντελής, περὶ οὗ τοῦ μεσοπύκτιον τῆς 28 7 βρετὸν συνελήφθη ἐπίσης μετὰ τῶν Σεργίων καὶ Θεσσαλονίκης καὶ τρίτος κομιτατζῆς ὁ Γεώργ. Κουλέλης, μεταφέρων ἐπ' αὐτοκινήτου βόμβας, περὶ οὗ τοῦ φα καὶ φωτογρ. δυναμίτιδας, καὶ ὡς προκρίπτει δὲ ἐκ τῶν ἐνεργῶν ἐπὶ ἀνακρίσεων, καὶ ἀπεσταλμένοι οὗτοι τοῦ Μακεδονικοῦ Κομιτάτου τῆς Σόφιας εἶχον τὴν ἐντολὴν ν' ἀνατινάξουν διὰ βομβῶν τὴν Σερβοβουλγαρικὴν Τράπεζαν, τὸ σερβικὸν Προξενεῖον, τὸ κτίριον τῆς Ἑλευθέρας Ζώνης, καὶ τὰ περίπερα τῆς Διεθνούς Ἐκδόσεως.

Ὡς ἐξηκριβώθη μετὰ τούτων ἐνέχονται καὶ μέλη τινὰ τῆς Ἀποστολῆς, τῆς

πέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια.

Ευριστικά μηχαναὶ καὶ

Στοῦ Ράδου

Μεταθέσεις

— Μετετέθησαν ἐνταῦθα καὶ Ἰωαννίνων κ. κ. Β. Κ. καὶ εἰς Ἀθήνας, Ἀ. Μεταξῆς καὶ ὁ Ἀντισταγγελεὺς κ. κ. Θεσσαλονίκην, καὶ ἀντ' αὐτῶν σὺν οἱ Πρωτοδίκαι κ. κ. Μ. Ραζῆς καὶ Δ. Χριστοδουλῆς τεταγγελεὺς κ. κ. Ἐλ. Βενιζέλος.

Θάνατοι.

— Ἀπεβίωσαν ἐνταῦθα τῶν Κυριακῶν καὶ μετῴρων τειρὰν τῆς Δολιναπείας τῆς θῆς χήρ. Γω. Πολυζῶ καὶ τὰ ταῦτα ἐργαζομένων κ. κ. Γεωργίου καὶ Ἀριστείδου Πολυζῶ ἐνάρκτος δέσποινα πρωτότοκῶν Οἰκουμένης ἀπὸ τῶν τούτων υἱὸς τῆς καὶ διόκληρος νίαν τῶν Δολιανῶν.

Ἡ «Ἑλευθερία», συντάκτης κ. κ. Ἀδελφῶν Πολυζῶ, καὶ τῶν ἐγκαρδιῶν ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει τῆς τῶν μητρῶς.

— Ἀπεβίωσαν ἐν Ἀθῶν τῶν ὁ γηραιὸς πρῶτος Κλέτης.

— Ἀπεβίωσαν ἐν Μυτιλήνῃ φερὸς ἀξιωματικὸς καὶ καλὸς τῆς. Παπαγεωργίου.

Γραφομηχαναὶ Χάμοντ καὶ

Στοῦ Ράδου

Γ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

«ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΕ»

Μητροπόλεως 1: Παλαιὰ τάγματος

Ἡλέφ. Νέον 1-

Οἰκίας, Μέγαρον, Ἐπισκοπαστήματα, Ἐπαρχίσεις, καὶ Κτήματα, Κήπους, Οἰκὸδομὰς, Ζυνοικισμοὺς, στάσια κ. λ. π. παντὸς ἀποπανταχοῦ ἔχω πρὸς πώλησιν κίταςιν.

Δ' ἄνευ παρέχῃ καὶ Ζητήσατε ὅτι σὰς χρεῖται τὴν μεγαλυτέραν ποικιλίαν.